Bruno DEHAYE — Maestrul multiplicat

Bruno Dehaye, 34 ani, contabil la Primăria unui orășel cu 5 mii de locuitori: FISMES, situat în regiunea Champagne, la 150 de km de Paris și ziarist – corespondent al unui cotidian de mare tiraj, din Paris, căsătorit, este tatăl a doi copii (unul de 7 și unul de 4 ani).

În fandomul francez este „sosit" relativ tîrziu, primele texte publicate în fanzine fiind în urmă cu patru ani. Spera într-o zi să devină un „profesionist" în science – fiction, dar pînă atunci se mulțumește să editeze un fanzin intitulat: L'ANGLE OUVERT, (format A5, 12 pagini, tiraj: 100 de exemplare). Colaboratorii se numesc, în mod automat, „Angulaires" și nu sînt retribuiți în nici un fel. Multe din textele publicate sînt scrise după metoda „round-robin": un „angulaire" începe un text, un al doilea îl continuă... iar un altul îl încheie (se mai numește „scriere la două, trei... sau mai multe mîini").

„Maestrul multiplicat" (Le Maitre Multiplié) este un test apărut în fanzinul „Courrier d'Arkham" și în volumul de povestiri: „Soleil Noir". Traducerea fiind făcută după versiunea din „Soleil Noir", 1991.

Mă numesc Jerome Asterfeld. Mulți dintre dumneavoastră mă cunosc și îmi apreciază, ceea ce se numește în mod obișnuit, talentul literar. Pasiunea mea pentru scris nu este un lucru nou,toată viața mi-a fost o lungă luptă pentru găsirea cuvîntului ce v-ar putea înmărmuri de admirație, fraza capabilă de a se fixa în mintea dumneavoastră... Dar să lăsăm la o parte aceste lucruri fără importanță și să vă vorbesc despre mine. Aceasta nu din lipsă de modestie, credeți-mă, ci pentru a înțelege mai bine grozăvia faptelor.

Această scriere este diferită, a fost scrisă cu lacrimile și sîngele meu. Cu rușine. Nu există imaginație,*doar adevărul strigător*. Urletele care fac să tremure ușa dumneavoastră în acest timp al Apocalipsului sînt martorii triști ai acestei întîmplări. Nu încercați să deduceți că aș fi un nebun, un megaloman periculos. Este vorba doar despre simpla poveste a unei prea mari povești de dragoste.

***

Totul a început într-o zi de ianuarie 1995. Vîntul sufla în rafale și zăpada care acoperea crengile copacilor nu era nici pe departe la fel de rece ca scrisorile de refuz ce se adunaseră sub ușa de la intrare. Multe dintre ele erau eternul mesager al unui editor incompetent, incapabil să aprecieze profunzimea gîndurilor mele; mai mult, catalogîndu-le ca iluzii.

Întotdeauna, MAESTRUL a încercat ca prin puterea gîndului să evadeze din această închisoare a timpului. Am fost tentat să-l egalez, dar fără nici un succes. Nu am trăit decît în umbra lui. *Admirația* mea pentru Lovercraft s-a transformat în **invidie, în dușmănie.** Într-o ură feroce. Cînd, nu știu pentru a cîta oară, citeam aventura lui Herbert West, mi-a venit această idee, care m-a făcut să abandonez totul în favoarea tomurilor de medicină. Am luat legătura cu Universitatea Miskatonic; colindam spitalele și morgile. Pasiunea pentru cărți nu am pierdut-o definitiv, din contra... Schimbasem doar orientarea, îmi descoperisem talentul adevărat, grație căruia aveam să mă răzbun.

Anul a trecut cu repeziciune. Am pierdut legătura cu toți prietenii; nu mai aveam nici măcar dușmani. O flacără, pe care cei mai mulți au calificat-o drept stranie, îmi mistuia privirea.

În martie 1977, o mică fiolă cu reflexe brune îmi recompensa munca depusă. Am părăsit pămîntul francez pentru America.

***

Am descoperit destul de repede mormîntul lui Howard P. Lovercraft, în Swan Point Cemetery. Eram atras de piatra funerară ca un îndrăgostit de iubita lui. Într-unul din buzunare purtam flaconul de sticlă de care nu mă despărțeam niciodată. Am șoptit o rugăciune pentru a-mi liniști cunoștința, apoi m-am întors.

Am închiriat o casă spațioasă în apropierea cimitirului, după care am făcut o vizită de curtoazie eminenților profesori de la Universitatea Miskatonic. O mică urnă aurită, aflată la intrarea în clădirea Universității, adăpostea rămășițele lui Herbert West, readucătorul la viață a celor morți, pionier al științei paralele. Eram fericit, mersesem mai departe decît el!

***

Am așteptat o noapte în care ploaia să taie pofta oricărui om normal de a se plimba. Nu mi-a fost prea greu să regăsesc Swan Point Cemetery. Aplecat, orbit de ploaie, am început să sap la baza monumentului funerar al lui Howard P. Lovercraft, folosind o lopată de infanterie. Coșciugul a apărut în curînd. Am scos un sac mare din plastic în care am introdus giulgiul de pînză aflat înăuntru, totul cu gesturi rapide, pentru a nu avea timp să mă gîndesc la grozăvia faptelor mele. Oasele MAESTRULUI se aflau în sac. M-am tîrît pînă la automobil și am demarat în trombă.

***

În interiorul casei plutea o lumină difuză, care se potrivea de minune caracterului meu sumbru. Rămășițele marelui scriitor se aflau pe o masă de oțel inoxidabil. O tibie, un femur, cîteva vertebre, craniul... Herbert West reanima cadavre abia răcite injectînd soluția sa în creierul încă plin de imagini, din viața abia părăsită. Un os, o unghie, o bucățică infimă de carne îmi sînt suficiente. Mă adresez memoriei genetice închise în fiecare celulă, nu creierului.

Am înfipt acul seringii într-o coastă. După cîteva clipe, aceasta a început să freamăte. Fîșii de carne însîngerată creșteau văzînd cu ochii, din osul-mamă. O inimă lua formă, pulsînd ritmic în timp ce o pereche de plămîni respirau sacadat. Corpul creștea. Intestinele palpitau... apoi au dispărut în spatele mușchilor abdominali. Picioarele tremurau, mîinile se agitau. Sîngele se scurgea în bălți mari pe pardoseală.

În curînd, ochii idolului meu – rațiunea mea de a mai trăi - clipeau pe chipul perfect recreat. Un rictus mi-a deformat fața lividă.

***

S-a scurs un an. Cărțile lui Jerome Asterfeld se vindeau în lumea întreagă. „Pastorul în mormînt", ultima apariție, o adevărată capodoperă, cunoscuse un succes fulgerător.

Mă întorsesem doar de cîteva ori în Franța, unde ultima carte tradusă: „Lovitura pisicii" se vînduse ca pîinea caldă. Editorii fără scrupule, care făcuseră din mine un monstru josnic, îmi făceau ochi dulci. Le-am răspuns cu dispreț.

Sfîrșitul acestei triste istorii a fost în 1999. Predasem „larba blestemată" agentului meu literar. Casa plutea într-o liniște dulce. Pregătisem prînzul pentru „Lovercraftii" care scriau fără odihnă în subsolul casei. Erau șase. Primul, *recompus dintr-o coastă*, îmi oferise nuvele fără originalitate. Le păstram într-un sertar pentru zile negre. Al doilea și al treilea, *recompuși dintr-o tibie,* creaseră primele două romane care îmi aduseseră celebritatea. Ultimii trei, *obținuți dintr-un antebraț, o altă coastă și craniu,* îmi asiguraseră succesul.

Mă îndreptam spre ușa de la pivniță, cînd mi-am dat seama că este întredeschisă. Neliniștit, am coborît încet treptele care duceau în subsolul umed. Jos, nu se aflau decît patru „Lovercrafti". Doi dintre ei s-au repezit la mine, imobilizîndu-mă. Strigătele lor furioase îmi răsunau în urechi ca niște acuzații justificate. De luni de zile îi exploatam, obligîndu-i să scrie tot timpul, folosindu-mă de ei pentru renumele meu.

Din neglijență uitasem ușa deschisă și ei descoperiseră cum foloseam întreaga lor muncă. Singur nu aveam nici o șansă. Descoperiseră fiolele regeneratoare și aceasta îi înnebunise de durere. Ultima amintire pe care o am este aceea a unui Lovercraft care mă ridică și mă izbește de zidul de beton. Un alt Lovercraft spărgea fiola de acelșai zid. Capul îmi explodează în urma impactului cu suprafața de beton.

***

Mi-am revenit ceva mai tîrziu. Aveam o stare de spirit neobișnuită, asemănătoare unui om mort revenit la viață. Unul din „Lovercrafti" mă ucisese, dar prețioasa substanță scurgîndu-se pe zid, întîlnise cadavrul meu și mă trezise la viață.

Am rămas cîteva clipe nemișcat, apoi am deschis televizorul. Am descoperit ceea ce a devenit de acum cotidian „multiplicat în sute de mii, Haward P. Lovercraft" distrugea lumea, mînat de ura produsă de mine.

Știam ce am de făcut.

Am fabricat rapid lichidul miracol. sursa nefericirii umanității și mi-am tăiat părul în mii de fire. Le-am așezat pe pardoseală și am vărsat peste ele soluția. În scurt timp, primii „Jerome Asterfeld" au început să se ridice cu mișcări lente.

În timp ce scriu aceste rînduri, legiunile mele au pornit în urmărirea MAESTRULUI multiplicat. **Iar eu, adevăratul Jerome Asterfeld, voi merge pentru a mă ruga la mormîntul profanat din Swan Point Cemetery.**

Traducerea Nicolae C. ARITON